

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2Dnia 10 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

2.1 Protokolant aplikant radcowski Joanna Kanicka

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2020r.

sprawy **K. M. (1)**

oskarżonego o czyn z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 11 marca 2020r. sygn. akt II K 434/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżonego K. M. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
2. Kosztami postępowania w sprawie obciąża oskarżyciela prywatnego J. K. (2) w zakresie już poniesionym.

Ewa Taberska

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 558/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt II K 434/19	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie		

	odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
X		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą					

§ 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424§ 1 k.p.k. polegającej na błędnej ocenie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, naruszeniu zasady domniemania niewinności, wybiórczej, jednostronnej ocenie dowodów przez przyjęcie za podstawę orzeczenia tych dowodów z zeznań oskarżyciela prywatnego J. K. (2) oraz świadków, jakie uzasadniają przyjętą podstawę faktyczną wyroku, przy jednoczesnym i nieuzasadnionym pominięciu dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne co do zasady, jako stanowiące przyjętą linię obrony.	# częściowo zasadny # niezasadny
--	---

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku przez przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że oskarżony umyślnie z zamiarem bezpośrednim dopuścił się czynu z art. 212 § 1 k.k., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy zdaniem skarżącego nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu umyślnego popełnienia zarzucanego czynu, a działanie oskarżonego miało na celu wyjaśnienie spraw ukrywania przez oskarżyciela prywatnego przed zarządem (...) w P. faktu skazania go w przeszłości prawomocnym wyrokiem karnym, tym samym umyślnie narażenie przez J. K. (2), partii politycznej, jaką zamierzał reprezentować

	na utratę zaufania publicznego.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W pierwszej kolejności podkreślić należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i pozwala na kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu II instancji w sprawie nie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. Podstawę wyroku Sądu Rejonowego stanowił bowiem całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wbrew przekonaniu apelującego Sąd Rejonowy dokonał			

kompleksowej
oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego.

Sąd Okręgowy
nie miał
zastrzeżeń do
dokonanej przez
Sąd Rejonowy
oceny zeznań
oskarżyciela
prywatnego J. K.
(2) oraz innych
świadków, w
tym świadka B.
K. (1). Jak
trafnie ocenił
Sąd Rejonowy,
J. K. (2)
opisał dokładnie
i zarazem
wiarygodnie
zachowania
oskarżonego
dotyczące
przekazywania
publicznego
informacji o
karalności
oskarżyciela
prywatnego
przez
oskarżonego, co
znalazło również
potwierdzenie w
zeznaniach
innych
świadków. Z
kolei z zeznań
świadka B. K.
nie wynika,
wbrew sugestii
skarżącego, że
świadek widział
u K. M. (1) w
trakcie zebrania
oryginał wyroku
skazującego J.

K., a jedynie jego kopię, co nie zmienia faktu, że kserokopia wyroku zawierała wszelkie informacje dotyczące uprzedniego skazania oskarżyciela prywatnego. Prawidłowa i pełni zasługująca na aprobatę była również ocena wyjaśnień oskarżonego dokonana przez Sąd I instancji, do której Sąd Okręgowy odsyła.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd I instancji poprawnie ustalił zatem przebieg zdarzeń w sprawie. Nie było zresztą w niniejszej sprawie kwestią sporną, że K. M. (1) przekazywał informacje dotyczące uprzedniej karalności J. K. za znęcanie się nad rodziną na forum Rady Powiatu (...) w P., które to informacje

odpowiadały
prawdzie, o
czym poniżej.

Za trafny
należało
natomiast uznać
podniesiony
przez
apelującego
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych,
który polegał
na przypisaniu
przez Sąd
Rejonowy
oskarżonemu K.
M. zamiaru
bezpośredniego
popelnienia
czynu z art.
212 § 1 k.k.,
podczas gdy
zgromadzony
materiał w
sprawie materiał
wyklucza
możliwość
przypisania
oskarżonemu w
tym zakresie
zamiaru
bezpośredniego
lub choćby
ewentualnego.
Oskarżony
bowiem, jako
przewodniczący
partii (...)
w P. działał
w interesie tego
ugrupowania (a
pośrednio i w
interesie
społeczeństwa),
w
przeświadczeniu,
że przeszłość
kryminalna J. K.

(2) powinna być omawiana na forum organów zarządzających partią. Miało to na celu umożliwienie weryfikacji kandydatów do reprezentacji partii politycznej (a zarazem i interesów obywateli) na zewnątrz. W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie było zdaniem Sądu Odwoławczego podstaw do przyjęcia, że oskarżony działał z pobudek prywatnych, by zaszkodzić oskarżonemu. Sam oskarżony bowiem nie ubiegał się o żaden mandat w samorządzie, zaś to, że oskarżony, jak wskazał Sąd Rejonowy popierał wówczas innego kandydata na prezydenta miasta nie stanowiło okoliczności która przesądzałaby o zamiarze K. M. dokonania zniesławienia

oskarżyciela
prywatnego.
Niewątpliwie
uwagi
oskarżonego,
jako
przewodniczącego
(...) w P.
miały wpływ na
podjęcie decyzji
w ramach
ugrupowania
politycznego w
zakresie wyboru
kandydata z
ramienia (...) na
urząd
Prezydenta
Miasta P., co
bez wątpienia
miało doniosłe
znaczenie
społeczne.
Zachowanie
oskarżonego
miało na celu
zainicjowanie
dyskusji o
sprawach
społecznych i
publicznych w
ramach partii,
a więc należy
przyjąć, że K.
M. działał dla
dobra ogółu.
Sąd podzielił
stanowisko
apelującego, iż
jego wypowiedzi
objęte zarzutem
nie miały na
celu wywołania
sensacji a
jedynie
poinformowanie
członków
zarządu (...) w
P. o kandydacie
starającym się

<p>o rekomendację ugrupowania co do wyboru na prezydenta tego miasta, tym bardziej że o rekomendację ubiegały się również inne osoby. Intencją oskarżonego było więc przedstawienie możliwie pełnej informacji o kandydatach starających się o te rekomendację, którzy to kandydaci powinni być przygotowani na weryfikację ich dotychczasowych doświadczeń oraz postawy, w tym moralnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie</p>		

oskarżonego od
popelnienia
zarzucanego mu
czynu był
zasadny z uwagi
na fakt, że
oskarżony nie
działał z
zamiarem
bezpośrednim
(ani
ewentualnym)
popelnienia
zarzucanego mu
czynu, zatem
nie można było
przypisać winy
w zakresie
popelnienia
czynu z art. 212 §
1 k.k., co zostało
wyjaśnione
powyżej.

Niezależnie od
powyższego,
nawet gdyby
przyjąć, że
oskarżony
swoim
zachowaniem
wyczerpał
znamiona
przestępstwa
objętego
zarzutem to
zachowanie to
wpisywało się w
ramy kontratypu
z art. 213 §
2 pkt. 2 k.k.,
co też wyłączało
bezprawność
zarzutu
wypełniającego
formalnie
znamiona
zniesławienia, o
czym szerzej

w punkcie 3.2 tabeli.			
Lp.	Zarzut		
2	<p>W wywiedzionym środku zaskarżenia K. M. wskazał, iż na żadnym spotkaniu władz (...) w P. nie powiedział nieprawdy odnoszącej się do oskarżyciela prywatnego J. K. (2). Zdaniem apelującego wobec prawdziwości zarzutów skierowanych przez niego w stosunku do oskarżyciela prywatnego J. K., wypowiedzi oskarżonego objęte zarzutem należy oceniać w ramach kontratypu dozwolonej krytyki (art. 213 § 2 pkt. 2 k.k.).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Stanowisko K. M. dotyczące			

działania w ramach kontratypu z art. 213 § 2. pkt. 2 k.k, było wbrew stanowisku Sądu Rejonowego zasadne.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.k. nie popełnia przestępstwa określonego w art. 212 § 1 lub 2 pkt. 2, kto publicznie podnosi lub rozgłasza prawdziwy zarzut służący obronie społecznie uzasadnionego interesu.

Zgodzić należy się z Sądem pierwszej instancji, iż krytyka wyrażona przez oskarżonego, a dotycząca oskarżyciela prywatnego miała charakter publiczny. Publiczny charakter działania oznacza bowiem możliwość powzięcia o nim wiadomości przez krąg osób mających dostęp do tego miejsca, choć niekoniecznie w

nim obecnych w czasie tego działania, o ile istniała realna możliwość dostępu do informacji o nim; liczba tych osób nie jest z góry określona, a wyznacza ją zespół okoliczności faktycznych zajścia (wyr. SA w Krakowie z 4.12.2002 r., II AKa 327/02, L. el.).

Jeśli natomiast chodzi o kwestię prawdziwości zarzutu głoszonego przez oskarżonego, to rację ma skarżący podnosząc, że na żadnym spotkaniu (...) nie powiedział nieprawdy w stosunku do J. K. (2), czy o nim i jego uprzedniej karalności.

Niewątpliwie bowiem, jak prawidłowo zresztą ustalił Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 4 maja 2009 r. w sprawie o sygn. akt VII K 585/08 Sąd Rejonowy w Pile uznał J. K. (2) winnym tego, że w okresie od

dni 1998 r. do dnia 24 sierpnia 2008 r. w P. w mieszkaniu przy ul. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną K. oraz córką K. w ten sposób, że bez powodu wszczywał awantury domowe, w trakcie których używał wobec ww. siły fizycznej, bił je, kopał, szarpał za włosy, drapał oraz wyzywał słowami wulgarnymi o obelżywymi, wyganiał z domu, tj. przestępstwa z art. 207 §1 k.k. i wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Wyrokiem z dnia 22 października 2009 r. w sprawie sygn. akt IV Ka 1422/09 Sąd Okręgowy w Poznaniu utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Zatarcie skazania

nastąpiło z mocy prawa w dniu 22 kwietnia 2013 r. W tym kontekście odnieść się należy do kwestii zatarcia skazania i jego skutków w sferze prawnej. W tym zakresie istnieje bowiem bogate orzecznictwo i piśmiennictwo, a poglądy w tej materii nie są jednolite.

W części judykatów karnych oparte są za bezwzględny skutek zatarcia, który nie ogranicza się do uznania za niebyłe skazania, ale za niebyłe uznaje także popełnienie przestępstwa, za które to skazanie nastąpiło (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 326/10, Biul. PK 2010/7/17). Ten rezultat następuje z chwilą zatarcia i ukierunkowany jest na przyszłość, co oznacza, że od tego momentu

fakt skazania
nie może rodzić
dla skazanego
żadnych
negatywnych
konsekwencji,
ponieważ
przywrócony mu
został status
osoby niekaranej
(por.
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 21 sierpnia
2012 r., IV KK
59/12, OSNKW
2013/1/3).

Stanowisko
takie, oparte na
założeniu, że
w drodze fikcji
prawnej można
wyeliminować z
rzeczywistości i
pamięci fakty,
które miały
miejsce w
przeszłości,
prowadziło
jednak w wielu
wypadkach do
wyników nie
do pogodzenia
z elementarnymi
zasadami
słuszności,
wobec czego
w orzecznictwie
wyrażane są
także mniej
rygorystyczne
kierunki
interpretacji
skutków
działania art.
106 k.k.,
uznające, że
zatarcie skazania
niewątpliwie

wywołuje skutki
w sferze prawnej
- tworzy fikcję
niekaralności
osoby skazanej,
nie może jednak
usunąć
obiektywnie
istniejących
faktów - a więc
nie niweczy ani
popelnionego
przestępstwa,
ani wydanego
wyroku, nie
pozbawia też
tego wyroku
przewidzianego
w art. 11
k.p.c. znaczenia
w postępowaniu
cywilnym.

Nawet w
postępowaniu
karnym, w
którym zatarcie
pociąga za sobą
w zasadzie
bezwzględnie
przestrzegane
konsekwencje,
przyjmuje się,
że w pewnych
wypadkach fakt
zatartego
skazania należy
brać pod uwagę
(por.
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 28
października
2009 r., I KZP
24/09, OSNKW
2009/12/105,
wyrok Sądu
Najwyższego-
Izba Cywilna
z dnia 29

października
2015 r. I
CSK 893/14 ,
Legalis el.).
Niewątpliwie
zatarcie skazania
nie uchyla
wyroku
skazującego, nie
stanowi też
odpowiednika
orzeczenia
uniewinniającego,
ani nie
przywraca
całkowicie stanu
istniejącego
przed skazaniem
(por.
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 4 stycznia
2011 r., SDI
32/10, OSNKW
2011/2/12,
wyrok Sądu
Najwyższego-
Izba Cywilna
z dnia 29
października
2015 r. I CSK
893/14 , Legalis
el.).

Orzecznictwo z
zakresu prawa
ubezpieczeniowego
i orzecznictwo
administracyjne
skłania się do
dopuszczalności
uwzględnienia
zatartego
skazania w
przypadku, gdy
fakt popełnienia
przestępstwa
stanowił
zdarzenie

wpływające na
uprawnienie do
świadczeń,
nawet jeśli w
chwili
wydawania
deklaratoryjnej
decyzji w tej
materii skazanie
uległo już
zatarciu (por.
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 24 czerwca
2015 r., IV
UK 247/14).
Podobnie
oceniane są
przypadki, w
których ocenie
podlegają
kwalifikacje
społeczno-
moralne danej
osoby niezbędne
do uzyskania
określonych
przywilejów,
świadczeń,
zezwoleń lub
objęcia
stanowiska
wymagającego
spełniania
podwyższonych,
szczególnych
warunków
osobistych (por.
uchwałę Sądu
Najwyższego z
dnia 27 listopada
1984 r., III AZP
6/84 , OSNC
1985/8/105 oraz
wyroki
Wojewódzkiego
Sądu
Administracyjnego
w Warszawie z

dnia 6 lipca 2005 r., VI SA/WA 2263/04 , z dnia 20 lipca 2007 r., VI SA/WA 820/07 , czy z dnia 17 lipca 2008 r., VI SA/WA 669/08).

Podkreśla się jednak, że nie tyle chodzi wówczas o fakt skazania, ile o sygnał wskazujący na dotychczasowe życie poddanej ocenie osoby. Mimo więc, że w wyniku zatarcia skazania osoba skazana może się przedstawiać jako niekarana i jako taka powinna być traktowana, w pewnych sytuacjach fakt wcześniejszego popełnienia przestępstwa może, a nawet powinien być uwzględniany, może więc być też ustalany i ujawniany w ramach realizacji konstytucyjnego prawa do informacji. Nie oznacza to jednak swobody ani dowolności w publikowaniu takiej informacji; nie

uprawnia też do wniosku, że wystarczającym dowodem pozwalającym na obalenie domniemania bezprawności upublicznienia faktu zatartego skazania będzie dowód prawdy. Odwołać się w tym wypadku można do poglądów formułowanych w nauce prawa karnego na potrzeby wykładni przesłanek zwalniających z odpowiedzialności za przestępstwo zniesławienia (art. 213 k.k.) (wyrok Sądu Najwyższego- Izba Cywilna z dnia 29 października 2015 r. I CSK 893/14 , Legalis el.). Aby mogła działać fikcja prawna niekaralności, polegająca na uznaniu skazania za niebyłe, musi być pojmowana jako kierowany do wszystkich nakaz traktowania osoby, której skazanie uległo zatarcu tak,

jakby nigdy nie została skazana - w ten sposób w drodze ustawowej niechlubny i infamiczny, prawdziwy fakt z przeszłości zostaje przysłonięty trwale zasłoną. Utrzymywanie tego stanu jest istotą zatarcia skazania, wobec czego wyklucza dowód prawdy, jako podstawę wyłączenia bezprawności działania podmiotu ujawniającego informację o karalności. Nie można jednak zaprzeczyć, że w pewnych wypadkach informacja o popełnieniu w przeszłości przestępstwa może mieć znaczenie przy dokonywaniu oceny kwalifikacji moralnych, gwarancji prawidłowego działania czy określonych predyspozycji. Jednak taka potrzeba traktowana być musi jako wyjątkowa,

powstająca w
szczególnych
okolicznościach i
związana z
koniecznością
ochrony
szczególnie
cennych
wartości.

Ujawnienie
takiego faktu
z zasady nie
powinno
następować
publicznie,
nawet jeśli
chodzi o osoby
pełniące
publiczne
funkcje.

Niemniej nie
jest wyłączona
dopuszczalność
ujawnienia
takiego faktu
także publicznie,
jeśli wymaga
tego interes
społeczny.

Niezbędne
będzie jednak
każdorazowo
wyważenie
prawa do
swobody
wypowiedzi i
informacji oraz
prawa do
ochrony dobrego
imienia w
drodze
korzystania z
dobrodziejstwa
zatarcia
skazania. Ocena
powinna
zmierzać do
ustalenia, czy
i jakie wnioski
o cechach i

właściwościach
osoby skazanej
w przeszłości
pozwala wysnuć
wiedza o
popelnieniu
przez nią
przestępstwa.
Znaczenie może
w tym wypadku
mieć odległość
w czasie
przestępstwa,
skazania i jego
zatarcia,
późniejsze
postępowanie tej
osoby i wszelkie
elementy
wpływające na
obraz jej
osobowości.
Ujawnienie
zatartego
skazania nie
może w żadnym
razie służyć
stworzeniu
sensacyjnej
wiadomości, lecz
wyłącznie
zapewnieniu
niezbędnej
społeczeństwu
informacji o
rzeczywistym
zagrożeniu
ważnych
wartości z
powodu
uzasadnionych
obaw, że
popelnione
kiedyś przez tę
osobę
przestępstwo
dowodzi takich
jej właściwości,
które powodują,
że nie daje

ona rękojmi
właściwej
realizacji
wykonywanych
zadań, ze
względu na ich
specyfikę,
charakter,
zakres
uprawnień lub
wątpliwą
skuteczność
sprawowanej
nad nią kontroli
(wyrok Sądu
Najwyższego-
Izba Cywilna
z dnia 29
października
2015 r. I CSK
893/14 , Legalis
el.)

W uchwale z
dnia 27 listopada
1984 r. (...) 6/84
Sąd Najwyższy
stwierdził, że:
zatarcie skazania
prowadzi do
unicestwienia
prawnych
skutków
skazania.

Okoliczność ta
może mieć
oczywiście nie
tylko znaczenie
ściśle
karnoprawne,
gdyby chodziło
o stwierdzenie
recydywy, ale ma
także znaczenie
społeczne ze
względu na
konsekwencję
ujawnienia
poprzedniego
ukarania dla

stosunków społecznych skazanego. Taki charakter i skutek zatarcia skazania występuje przede wszystkim w przypadku oceny danej osoby w świetle obowiązujących przepisów prawnych, jej praw i obowiązków. Nie oznacza to jednak, aby fakt uprzednio popełnionego przestępstwa i prawomocnego skazania nie był obojętny w tej sferze stosunków społecznych, w których znaczenie ma nie tylko ocena prawna, lecz także, a nawet przede wszystkim, ocena etyczno-moralna danej osoby (...). Okoliczność, że skazanie za określone przestępstwo uległo zatarciu (art. 110 i nast. k.k.), nie wyłącza możliwości oceny zachowania się osoby, w stosunku do

której zatarcie nastąpiło, celem ustalenia, czy spełnia ona warunki z ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatantów (Dz. U. Nr 16, poz. 122) do uzyskania świadczeń w tej ustawie przewidzianych (por. Uchwała Sądu Najwyższego-Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 27 listopada 1984r.III AZP 6/84, Legalis el.).

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Odwoławczy nie przychylił się do oceny Sądu I instancji co do tego, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie wykazał aby oskarżony działał wyłącznie dla dobra swojej partii, jej celów statutowych i pośrednio dla społeczeństwa. Sąd Okręgowy stoi na

stanowisku, że
ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego
wynika, że
intencją
oskarżonego
było
przedstawienie
możliwie pełnej
informacji o
kandydatach na
prezydenta P.
starających się
o rekomendację
(...).

Okoliczność,
którą przytacza
Sąd Rejonowy
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, jakoby
z zeznań J.
K. (2) wynikało,
że oskarżony
popierał innego
kandydata w
prawyborach nie
miała natomiast
znaczenia dla
rozstrzygnięcia
sprawy i oceny
czy w
omawianym
przypadku
zachodzi
kontratyp z art.
213 k.k. Wymiar
społeczny
zachowania
oskarżonego
został szerzej
omówiony w
punkcie 3.1
uzasadnienia.
Zdaniem Sądu
Odwoławczego
zachowanie
oskarżonego

służyło obronie społecznie uzasadnionego interesu. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w Postanowieniu Sądu Najwyższego-Izba Karna z dnia 28 sierpnia 2003 r.III KK 246/03, iż inaczej należy traktować wolność słowa w sferze prywatnej, inaczej zaś w sferze życia publicznego. W tej ostatniej zakres wolności słowa musi być szerszy, a osoby uczestniczące w życiu publicznym muszą liczyć się z krytyką, gdyż świadomie i w sposób nieunikniony wystawiają swe słowa i działania na reakcje społeczeństwa. Krytyka jako wkład w formę debaty publicznej, a zarazem kontrola osób sprawujących stanowiska publiczne jest niezbędna w

demokratycznym państwie prawa (Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 28 sierpnia 2003 r. III KK 246/03, Legalis el.). Głos oskarżonego dotyczący przeszłych, niechlubnych doświadczeń oskarżyciela J. K. z jego życia prywatnego (ubiegającego się o rekomendację (...) w zakresie kandydatury na Prezydenta P.) należało zdaniem Sądu Okręgowego potraktować, jako potrzebny głos w dyskusji w interesie społeczności lokalnej, którego celem nie było naruszenie dobrego imienia pokrzywdzonego. Nawet więc gdyby przyjąć, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa objętego zarzutem to zachowanie to wpisywało się w ramy kontratypu

<p>z art. 213 § 2 pkt. 2 k.k., co wyłączało bezprawność zarzutu wypełniającego formalnie znamiona zniesławienia i musiało prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełniania zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był zasadny z powodów opisanych powyżej.</p>		

Lp.	Zarzut	
-----	--------	--

	Zarzut K. M. rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary grzywny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Powyższy zarzut okazał się bezprzedmiotowy w obliczu zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.		
Wniosek		
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

2	Kosztami postępowania obciążono oskarżyciela prywatnego J. K. (2) w zakresie już poniesionym na podstawie art. 632 ust. 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.	
7. PODPIS		
Ewa Taberska		